

A krampusz karácsonya

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás-tenger kellős közepén, a világ végétől nem messze volt egy kis sziget. Bizonyára tudjátok, hogy arrafelé bőven akadnak apró lakatlan szigetek, ám ez a szigetekcske korántsem volt lakatlan. Kezdeném azzal, hogy a közepén egy nagy fa állt, ami csodálatos fénybe borította az egész környezetet. Mert ez a fa nem holmi közönséges fa volt, hanem egy bűvös villanykörtefa. Az ágain sziporkázó villanykörték vígan hirdették a közelgő karácsony ünnepét. Árnyékában mézeskalács-házikó bújt meg, melyet még soha nem dézsmáltak édesszájú gyerekek. Ebben a házikóban a Jótündér éldegélt, aki már vagy ezer esztendeje nyugdíjba vonult. Mi tagadás, megöregedett, feledékennyé vált, a jótettek számontartása is nehezebbre esett, ezért aztán nem is foglalkozott ilyesmivel. Szívesebben forgolódott a tűzhely körül, hogy finom mézeskalácsot süssön.

A villanykörtefa legmagasabb ágán az ollócsőrű holló tanyázott. Fiatalkorában csak vészmadárnak titulálták, mert a gátlástalan meseírók ráfogták, hogy ő vájja ki az akasztófára való latrok szemét. Pedig ő sosem művelt ilyesmit, nem volt hozzá gyomra. Jómadárnak tartotta magát, inkább a sajtot kedvelte a kivájt szemek helyett. A terebélyes fa odvában a mindent látó majmocska húzta meg magát. Ez a szemfüles kis teremtmény mindenről tudott, ami a szigeten történt, ezért a szomszédai csak minden lében kanálnak csúfolták. A majmocska nem bánta, ahelyett, hogy megsértődött volna, inkább büszke volt arra, hogy ő a többiek éber őre. A villanykörtefa gyökerei közt fekete nyílás tátongott, amelyből sűrű fekete füst gomolygott elő. Ez volt a pokol első bugyrának titkos járata, amibe halandó ember még sosem tette be a lábát. A bejárat egy sötét barlangba nyílt, itt lakott az ördögök öreganyja három rakoncátlan unokájával.

Devlanyó aznap este épp azon igyekezett, hogy végre ágyba parancsolja a csepp ördögfiókákat. Jól bedurrantott a kályhába, nehogy megfázzanak a kis ártalmasak, kormos paplannal alaposan betakargatta őket, még arra is volt gondja, hogy izzó parazsat dugjon a talpuk alá. Aztán lázasan készülődni kezdett.

– Ne menj el, nagyanyó! – kérelték az ördögöcskék, akik nem nyughattak üszkös nyoszolyájukon. Mintha csak az ördög bújt volna beléjük, patás lábukkal egymást rugdosták a takaró alatt.

– Muszáj mennem, bűdös kis átkaim! Hiszen tudjátok, ma van Mikulás napja. A Télapó hamarosan értem jön, és én még össze sem csomagoltam a sok ajándékba szánt szenet meg virgácsot!

– Az ördögbe is! Nem akarjuk, hogy elmenj! – nyafogták a sátánkák.

– Ejnye, pokolbéli kincsecskéim! Gondoljatok csak arra a rengeteg rossz kölyökre, akinek ma este én fogom telerakni a csizmácskáját! Ne féljete, reggelre hazaérek, akkor majd játszunk vasvillásdit, és ördögöt is festünk a falra! Megígérem! De addig aludjatok, álmodjatok rémeset! – parancsolta ellentmondást nem tűrve, azzal krampuszit nyomott a homlokukra, és kibújt a világba. Épp időben, mert a Téalapó szánja már a tenger partján csilingelt, szilaj rénszarvasai pedig toporzékolva várták, hogy a levegőbe repíthessék minden pereputtyával együtt. Nem is csoda, hiszen hosszú út állt előttük, hajnalig be kellett járniuk hetedhét országot, ráadásul az állandóan késlekedő Tavasztündért is fel kellett szedniük valahol.

A száncsengő hangja még el sem halt a távolban, amikor egy gonosz varázsló tévedt arrafelé. Nem volt valami előkelő látvány, ahogy szúette seprűnyélen sodródott a kóbor szelek szárnyán, mint akinek még egy szelídített griffmadárra sem telik. De ha már ott járt, mondanom sem kell, hogy szemet szúrt neki a pazarul kivilágított sziget, és ha már észrevette, úgy döntött, hogy megáll és közelebről is szemügyre veszi.

– Nicsak, hiszen ez egy valódi villanykörtefa! – örvendezett. – Védett fajta, manapság igazi ritkaságszámba megy! Mélyen tisztelt mesterem mindig is egy ilyen mágikus villanykörte áhítozott! Itt a nagy lehetőség, hogy beszerezzek egyet!

– Látlak! Látlak! – visongott az ágak közt a mindent látó majmocska, aki rögvést felfigyelt a váratlan betolakodóra.

– Hókusz mókus! – rivallt rá a varázsló, mire a szerencsétlen majmocska szempillantás alatt mókussá változott. Hitetlenkedve tapogatta bozontos farkát, szégyenében elvörösödve inkább eltűnt az odúja mélyén. A varázsló közelebb lépett a fához, hogy leszakasszon egy fényes gyümölcsöt, ám ekkor a holló ébredt fel és elrikoltotta magát.

– Rabló-ó-ó!

– Csiribíj-csicsikálj! – legyintett pálcájával a varázsló. A holló engedelmesen a szárnya alá hajtotta fejét, és mély álomba merült.

A nagy zajra a Jótündér is felriadt, pedig kicsit már süket volt szegény. Kíváncsi-an kikukucskált a mézeskalács-házikó ablakán, hogy megnézzze, vajon ki háborgatja éjjeli nyugalma? Vesztére...

– Ablak a dabra!

A ház ablaka abban a minutumban rácsapódott tisztességben megőszült fejére.

– Ilyen gyalázat nem ért, mióta az eszemet tudom! – dohogta magában, és nagy sebbel-lobbal kiszaladt az ajtón.

– Kókusz-pókusz! – rikkantott a varázsló, mire a vén tündér menten kókuszdióvá vált ijedtében. Csak hatalmas szőrös póklábai segítségével tudott nagy nehezen visszamenekülni a házába.

Az ördögfiókák bezzeg nem ijedtek meg az idegentől, aki megzavarta kellemes rémálmaikat. Nekik aztán hadonászhatott a varázspálcájával, rajtuk nem fogott

az Abrakadabra, sem a Hókuszpókusz. Körbevették, ráakaszkodtak, és rúgták-harapták, ahol érték. A varázsló rémulten hátrált előlük, aztán mentő ötlete támadt.

– Megálljatok, ebadta sátánfattyak, azt is megbánjátok, hogy a világra jöttetek! Megátkozlak benneteket! Parancsolom, hogy legyetek jók!!!

És láss csodát! A kisördögök bocsánatért esedezve illendően elköszöntek, aztán egymás kezét fogva szép rendben levonultak a föld alá. Most már semmi sem állt a gonosz varázsló útjába. Gyors mozdulattal kicsavart egy körtét a foglalatából, majd a köpönyege zsebébe dugta. A tarka fények azon nyomban kialudtak, az egész sziget sötétbe borult. A varázsló pedig, mint aki jól végezte dolgát, felpatant az elnyűtt seprűre, hogy egyenesen az üveghegyek felé vegye az útját.

Devlanyó fáradtan, álmosan érkezett haza, másra sem vágyott, mint egy jó erős kénköves teára meg egy forró gejzírfürdőre. De a nagy feketeségben azt sem tudta, merre van előre.

– A pokol fenekén sincs ilyen sötét! – háborgott magában tapogatózás közben. Tudta, mit beszél, hiszen hivatalos ügyekben gyakran megfordult a kérdéses helyen. – Vajon mi az ördög történhetett, hogy az orromig sem látok?

Vakon botladozott el a mézeskalács-házikóig, amelynek ablakában egy mécses gyenge fénye pislákol.

– Hé, Jótündér! Hol a pokolban vagy?

– Micsoda ostoba kérdés ez egy ilyen tenyérnyi szigeten? Mégis hol lehetnék?
– mormogta valaki odabentről.

– Merre vagy? Nem látlak!

– Kerülj beljebb, máris megtudod.

Devlanyó szót fogadott, de mindjárt az ajtóban elbotlott valamiben. A valami gurult egy darabig, majd a falnak csapódott, és keservesen feljajdult.

– Luciferre, mi volt ez?

– Én voltam... – nyögte a Jótündér. – Alaposan belém rúgtál!

– Mi történt veled?

– Ördög tudja...

– Mit tudom én?!? Segítenék, ha látnálak, de fogalmam sincs, merre talállak!

Mit volt mit tenni, meg kellett várniuk, míg rájuk nem virrad. Jó sokáig vártak, mert a világ végén akkor kel fel a nap, amikor neki tetszik. Hanem egyszerre mégiscsak kivilágosodott. Akkor aztán az ördögök öreganyja alig hitt a tulajdon szemének. Kedves szomszédasszonyából kókuszdió lett, de még ez volt a kisebb baj, a kókuszból ugyanis nyolc ocsmány pókláb meredezett elő.

– Ki az ördög tette ezt veled? – szörnyülködött Devlanyó összecsapva a kezét.

– Hiszen ha tudnám... de sejtellem sincs. Csak annyit láttam, hogy a tolvaj elrabolt tőlünk egy villanykörtét, és ettől sűrű sötétségbe borult a sziget. Segíts rajtam! A lelkem is eladnán az ördögnek, csak ne így kelljen leélnem életem hátralévő részét!

– Mihez kezdenék én egy jótündér lelkével? – csóválta a fejét Devlanyó. Összeszedte minden maradék erejét, megkereste a ládafiában a tündér varázspálcáját, hogy nekifogjon a bűbáj hatástalanításának.

– Mi lesz már?!? – sürgette türelmetlenül a tündér, aki nem érezte jól magát kókuszpókként.

– Az ördögbe is! Ez a varázspálca be van rozsdásodva!

– Ne csodálkozz, nem használtam már vagy száz esztendeje. Találj ki valamit, és én hálából olyan krampuszedlit sütök neked, hogy a patádat is megnyalod utána!

Mi tagadás, Devlanyó imádta a krampuszedlit. Nem is kellett neki több, teljes erőből földhöz vágta a diót, és a megrepedt héjak közül előhúzta a Jótündért.

– Belzebubnak hála, hogy újra látlak! – vigyorgott a képébe.

– Lehetnél volna kicsit kíméletesebb is... – sóhajtotta a tündér, aki nem győzte a kókusztejet törölgetni magáról. – Gyere, nézzük meg a gyerekeket!

Elindultak a kihunyt villanykörtefa irányába, ahol Devlanyót szokatlan látvány fogadta. A pokol tornácán illedelmes, jólfésült unokái üldögéltek, akik kézcsokolommal köszöntötték ahelyett, hogy szurtosképű sátnéfajzatokhoz illően egymás füstös üstökét tépték volna határtalan örömben.

– Mi lelt benneteket? Csak nem vagytok betegek? Remélem, kellőképpen roszszalkodatok? – fordult feléjük gyanakodva.

– De nagy, mi jók voltunk! Kikormoltuk a kéményt, megtisztítottuk az üstöket, elhordtuk a hamut, és szabadon engedték a bűnös lelkeket!

– Ördög és pokol! Hogy tehetétek, égetnivaló kölykei?!? Hát erre tanítóttalak én titeket? Alig húzom ki a patám hazulról, és ti máris megjavultok?

– Nem tehetünk róla, minket megátkoztak! A csiribí-csiribácsi a hibás. Muszáj jónak lennünk, ha akarunk, ha nem...

– Na még csak ez kellett szegény fejemnek! – jajveszékelt Devlanyó a szarvát tépve. – Kész istenverése! Hogy mit kell megélnem öreg napjaimra! Ó, alantas hatalmak, hogyan eshetett meg velem ez a szörnyűség?

– Ne óbégass, szomszédasszony, hiszen nem is ez a legnagyobb gond! – kotytyantott közbe a Jótündér.

– Jaj, ne... van még más is?

– Ha nem borul fénybe a villanykörtefa, nem lesz karácsony! Ha pedig nem lesz karácsony, akkor csak az ördög tudja, mi lesz...

– Ne bámulj rám, gőzöm sincs róla! – fortyant fel Devlanyó ingerülten.

– Jó, jó, nem kell mindjárt megsértődni, tudod, hogy nem úgy értettem. Látom, hogy pokoli hangulatod van, de most cselekednünk kell! Bármilyen áron vissza kell szerezni azt az elrabolt villanykörtét, hogy újra fényárban ússzon a sziget! Mert ha nem tesszük, örökre elveszünk a sötétben.

– Van valami ötleted?

– Kérdezd meg a mindent látó majmocskát! Ha valaki tud valamit, az csak ő lehet.

– Megyek és megkísértem.

A kis mihaszna odahaza tartózkodott a fa odvában, de semmi pénzért nem volt hajlandó előbújni. Devlanyó megsokallta a dolgot, egykettőre felmászott érte, és a farkánál fogva kirántotta ökelmét az odújából. Csak akkor vette észre, hogy valami nem stimmel vele, amikor a vörös mókusloboncot megpillantotta. A majmocska szégyenkezve bújt a farka mögé, és sírva panaszkolta az őt ért csúfság részleteit.

– Láttam, láttam! – makogta, majd egy óvatlan pillanatban nyoma veszett a nyílás mélyén.

– Ne pironkodj, gyere elő! Hoztam neked banánt! – csalogatta Devlanyó mindhiába.

– Már nem szeretem a banánt! A mogyorót, makkot, diót szeretem!

– Na, ezzel nem sokra megyünk – legyintett a Jótündér. – Talán a holló ismeri a tetteit.

Ollócsőr azonban nem válaszolt, az igazak álmát aludta a fa tetején. Csak akkor kezdett ébredezni, amikor Devlanyó tapintatosan megrángatta a farktollait. Hanem akkor aztán kiengedte a hangját, és méltatlankodva rikoltott az anyó fülébe.

– Megbolondultál? Mi az ördögöt művelsz a gyönyörű tollaimmal?

– Jó reggelt, komám! Ha fel nem keltelek, aludtál volna ítéletnapig! Mit tudsz az idegenről, aki megdézsmálta féltve őrzött fánk tiltott gyümölcsét?

– Csak annyit, hogy az Üveghegyek felé menekült. Talán még nem késő, hogy utolérjük, és visszavegyük tőle jogos tulajdonunkat! Milyen kár! Késlekedés nélkül útnak kell indulnunk, nem vesztegethetjük az időt!

Devlanyó és a Jótündér összedugták a fejüket, hogy megtanácskozzák a dolgot.

– Ollócsőr igazat szólott. Egy életem, egy halálom, én bizony megpróbálom! Remélem, elég ördögösség szorult belém ahhoz, hogy sikerrel járjak – jelentette ki az ördögök öreganyja. – Mondd csak, te tündér! Van neked repülő seprőd?

– Van, de defektes...

– Tudom, tudom. Ezredévek óta nem használtad. Na mindegy, akkor nincs más hátra, minthogy hollóháton repüljem át az Óperenciát. Ollócsőr, ezennel kinevezlek táltos paripának!

A holló nem lelkesedett az ötletért, de nem maradt más választása, minthogy hátára vegye Devlanyót, és együtt induljanak szerencsét próbálni. Eleinte gyorsan haladtak, ám egy idő után Ollócsőr panaszkodni kezdett.

– Kár! Hogy a Sötétség Fejedelme emésztett volna el!

– Ah, de jó is lenne! – sóhajtotta Devlanyó. – Ám az még odébb van, első a kötelesség! Mi bajod, komám?

– Nehéz vagy!

– Bocsi, talán a kelleténél több nadragulyát nassoltam, de az ünnepek után biztosan ledolgozom! – ígérte az anyó.

– Azonkívül büdös is vagy! – jajgatott tovább az alkalmi hátas. – Kár! A szagod bántja a csőrömet!

– Meglehet. Hetek óta nem vettem egy tisztességes mocsári izzappakolást. Ha hazaérek, bepótolom!

– A patád nyomja a vesémet!

– Nincs is veséd!

– Kár! De attól még úgy sajog, mintha lenne! Túlságosan szorongatod a torkom! Kár! Nem kapok levegőt! Esküszöm, lehajítalak, ha nem hagyod abba! Rosszabb vagy, mint a mesebeli róka, aki kidumálta a csőrömből a sajtot!

Devlanyó hiába fészkelődött, hiába fogadkozott, a holló nem sokat teketóriázott vele, hanem levetette, mihelyt egy talpalatnyi szárazföldet látott maga alatt. Ő meg lebucskázott, és jókorát puffant a földön. Keservesen nyögve feltápászkodott, leporolta magát, aztán körültekintett. A kurta farkú malac nagy szemeket meresztett, amikor az ördögök öreganyja az égből zuhant oda a közvetlen közélébe. Még a turkálást is abbahagyta meglepetésében.

– Hol vagyok? – jajdult fel az anyó fájós derekát tapogatva.

– A világ végén – röfögte a kurta farkú malac.

– Hát te mit csinálsz itt, ahol a madár sem jár?

– Túrok. Nem látod?

– Látni éppen látom, de mi az ördögnek?

– Hogy egy darab vasat találjak.

– Na és ha nem találsz?

– Az az én bajom. Akkor mérgegemben egy jó nagyot kiáltok.

– Nahát, micsoda komoly életcél! Mondd csak, nem láttál errefelé egy kóbor varázslót?

– Dehogynem. Arra, észak felé, esetleg keletnek, bár lehet, hogy délnyugatnak... homokeygenest balra, de arra már nem emlékszem pontosan, hogy az Üveghegyeken innen, vagy túl lakik-e?

– Köszönöm a nincs mit! Turkálj csak tovább, hogy az ördög vigyen el! – boszszankodott Devlanyó, azzal útnak eredt a jelzett irányba.

Bandukolás közben eszébe jutott öregapja híres hétmérföldes csizmája. Jól jött volna most, de hát annak a talpa már akkor elvászott, mikor még bitang ördögfióka korában játszadozott vele. Amint ment, mendegélt, egyszer csak ráesteledt. Nézett jobbra, nézett balra, de bizony nem látott egyebet, csak egy halovány fényfoltot a távolban. Elindult hát arrafelé. Nemsokára egy mézeskalács-házikóhoz érkezett, ennek ablakából szűrődött kifelé a világosság. De hol volt ez a házikó a Jótündér takaros otthonához képest? Innen is, onnan is jókora darabok hiányoztak belőle, és mintha csak korgó gyomrú kölykök hada csente volna le róla az ereszcatornát. Devlanyó az ablakon át lesett be a kivilágított szobába. A kemencénél vénségesen vén vasorrú bába görnyedezett, aki hatalmas kondérban békalencsefőzeléket kotyvasztott az unokáinak. A cseppnyi taknyos orrú bábikák

és serdületlen varázslótanoncok körülülték az asztalt, ahol egy varangyot boncolgattak nagy egyetértésben. A tűzhely mellett guggoló kopasz varázsló nyárson sülő denevért forgatott. A fejük felett pedig a mágikus villanykörte ontotta barátságosan meleg fényét.

– Micsoda kedves kis család! – sóhajtotta Devlanyó, akinek fekete szíve nyomban megesett rajtuk. – Ha most elveszem tőlük azt a villanykörtét, nekik sem lesz karácsonyuk!

Lógó szarvakkal kullogott hazafelé, de azt elképzelni sem tudta, vajon hogy az ördögbe fog átkelni hetedhét országon, az Óperenciás-tengerről már nem is beszélve. Legjobb esetben is csak ördögsekéren utazhatna, ám ebben az elhagyott köztes világban egy kóro nem sok, annyi sem termett. Nagy bánatában észre sem vette, hogy patájával egy egérlyukba hágott. Megpróbálta kihúzni a lábát, ám a föld abban a minutomban megnyílt alatta, ő pedig akkorát esett, hogy kishíján a nyakát szegte. Bukfencezett néhányat, aztán valami kellemesen bűzlő katlanba csobbant, amiben sűrű kotyvalék rotyogott.

– Csak nem a pokolba csöppentem? – nyöszörögte Devlanyó, amikor látta, hogy egy kuktasapkás sátánfi áll felette vasvillával a kezében.

– Ördögöd van öreganyám! Eltaláltad. Ez itt az alvilág konyhája – válaszolta büszkén az ifjonc. – Mondhatom, még hírhedt ükapám, a bukott angyal sem bukott ekkorát, mint te, pedig ő egészen magasra kapaszkodott fel a számlétrán!

– Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál, nekem meg szerencsém, hogy ép bőrrel megúsztam esztelen kalandomat. Azazhogy mégsem úsztam meg szárazon... ejnye, de jó íze van ennek a levesnek!

– Meghiszem azt! Jóféle ebihalászlé, a feneketlen mocsárban fogtam a hozzávalót, sőt a pokolian csípős paprikát sem felejtettem ki belőle! Nézd csak, hogy forr benne az epe! Ha már megfürödtél a saftjában, igazán itt maradhatnál vacsorára. Ne aggódj, később majd útba igazítunk...

Devlanyó képtelen volt nemet mondani ilyen szíves invitálásra. Repetát is szedett az ételből, de vacsora után egy percig sem volt maradása.

– Ideje indulnom gyermekeim, mert az otthoniak pokolian nagy bajban vannak! Csak tudnám, hogyan jutok haza az én elátkozott szigetemre?

– Mi sem egyszerűbb ennél! Természetesen egy föld alatti féregjáraton – tanácsolta a főördög, aki egy szénnel rajzolt pokolbéli térképet terített szét az asztalon. – Hétszer fordulj balra, egyszer egyenesen jobbra, majd három szintet lefelé, utána a hetedik bugyornál újra háromszor jobbra, egyszer balra, aztán a körforgalomnál válaszd felfelé a kilencedik kijáratot, kövesd a kénkőszagot, és hipp-hopp, már otthon is vagy! Megjegyezted?

– Hogyan...?

– Sebaj, Belzebubó majd elkísér. Igaz-e, Bubó?

– Parancsára, öregapám!

Bubó a férgenél is jobban kiismerte magát a járatokban, így hamarosan már a tenger fenéke alatti alagútban haladtak, s mert a sós víz bőven csepegett a fejükre, Devlanyó elfáradt, ráadásul kezdett megéhezni. Az úton-útfélen összecsispegetett gőtéek, szalamandrák a fél fogára sem voltak elegendőek. Korgott a gyomra cudarul, csak azzal vigasztalta magát, hogy tudomása szerint eddig még egyetlen krampusz sem pusztult éhen, mióta világ a világ.

Bubó meg csak sietett előre rendíthetetlenül, mígnem végre az elágazáshoz nem értek.

– No, innen már maga is hazatalál, öreganyám!

– Hálásan köszönöm, fiacskám, ördög veled! – búcsúzkodott Devlanyó, azzal bemászott a barlangba.

Az édes otthon meglehetősen kihaltnak tűnt, a tűz is kihunyt, a sátánkák sem rendetlenkedtek a kölyökszobában. Devlanyó rosszat sejtve bújt ki a földszintre, ami baljós sötétbe borult. Ollócsőr a körtefa tetején bóbiskolt szárnya alá dugott fejjel, ügyet se vetve rá. A mindent látó majmocskának nyoma sem volt. Bezeg a mézeskalács-házikóban pezsgett az élet. Betekintett az ablakon, és ámulva látta, hogy a Jótündér a konyhában sűrög-forog, a kisördögök pedig buzgón segítkeznek neki.

– Hát ti mi az ördögöt kotyvasztotok? Felcsaptatok konyhatündérnek? – nyitotta rájuk az ajtót.

– Mácsonyalekvárt főzünk. Jó pikáns mácsonyalekvárt! A gyerekek találták a receptjét a purgatórium alagsorában – újságolta a tündér, aki ki sem látszott a sok munkából. – Nem is tudtam, hogy a mácsonya ilyen finom, és a betegségek ellen is meglehetősen ártalmas!

– Aztán minek az nektek?

– Hogy rákenjük a krampuszedli tetejére. Gyere, kóstold csak meg!

Devlanyó kénytelen-kelletlen nekilátott, hogy egy kis süteménnyel verje el az éhét. Már várta a kínos kérdést, amit a tündér tett fel neki.

– Sikerrel jártál?

– Sajnos, feleslegesen fáradoztam. Félek, hogy az egész pokoljárásom hiábavaló volt.

– Akkor most mi lesz?

– Fel kell készülnünk a legrosszabbra. A villanykörtefa a pokol tüzéből nyerte az energiáját, de odalenn már a parázs is kihunyófélben van. Mindennek vége! Karácsony sem lesz, és talán még a nap sem fog felkelni. Ha beindul az ördögi kör, nekünk annyi... mindenkit figyelmeztetnünk kell! Hol van a mindent látó majmocska?

– Az odújában duzzog. Képtelen kibékülni magával.

Devlanyó megállt a sötétbe burkolózott fa tövében, és felkiáltott a majmocskához.

– Tedd le a banánt a fűbe, majd lemegyek érte, ha kedvem tartja! – makogta a majmocska gorombán odafentről.

– Nem hoztam banánt, hiszen utárod. Te magad mondtad!

– Akkor meg minek háborgatsz? Láthatod, hogy nem érek rá!

– Csak fel akartam hívni a figyelmedet egy apróságra, ami nem vettél észre, mióta csakis magaddal foglalkozol! Kihunytt a villanykörtefa, elaludtak a fények, lassan kialszik a pokol tüze is. Hamarosan örök sötétség borul majd a szigetre, és mi éhen veszünk, mert a sötétben nem terem banán, de mégogyoró sem. Pokoli napok várnak reánk, nekem elhíheted!

– Csak nem amiatt az elveszett körte miatt történt mindez?

– De bizony, hogy amiatt! Ha nem hiszed, járj utána!

– Na várj csak, mindjárt segíték én a bajon!

A mindent látó majmocska váratlanul kisurrant üregéből, és boszorkányos ügyességgel felkúszott a körtefa törzsén. Hosszú vörös mókusfarka elégánsan lengedezett utána. Vékonyka ujjával megragadta a villanykörte kábeleit, gyorsan összecsomózva őket a hiányzó körte helyén. Valami halkán sistergett, néhány szikra pattant, aztán a fa rég nem látott fényárba borult.

– Csiribí-csiribá! Legyen világosság! – fintorgott gúnyosan a majmocska, ám akkor csoda történt. A lompos mókusfarok egy csapásra semmivé lett, helyén vézna majomfarkinca nőtt. A majmocska hitetlenkedve bámulta saját fenekét, aztán felkiáltott mérhetetlen örömeiben.

– Juhé! Már azt hittem, örök életemre hitvány mókusmajom maradok! – sivalkodta boldogan viháncolva. – Megjött az étvágyam, Devlanyó! Hozhatod azt a banánt!

Karácsonyeste az ördögök öreganyja leballagott a barlangba, hogy begyűjtson a katlan alá. Lefektette a sátánkákat, aztán átment a Jótündérhez.

– Épp most sült ki a karácsonyi kalácsom – fogadta nyájasan a szomszédaszszony. – Vigyél belőle egy kis kóstolót a gyerekeknek! Nem hintettem rá porcukrot, tudom, hogy ti szénporral szeretitek.

Devlanyó leroskadt egy székre, és a kezébe temette az arcát.

– Hát te miért vagy ilyen búval bélelt? Úgy festesz, mint aki szentelt vizet ivott! Mitől ilyen karikás a szemed? Nem aludtad ki magad?

– Tudhatnád, az ördög soha nem alszik.

– Nyugodj már meg, hiszen minden jól végződött... vagy mégsem?

– Nem is tudom. Talán igazad van, csak a kölykök miatt aggódom. Olyan jólneveltek lettek, hogy az már botrányos! Se egy apró csintalanság, se egy sátáni vigyor, se egy kis csíhi-puhi! Legalább néhanapján rossz fát tehetnének a tűzre, de még azt sem... ha így folytatják, attól tartok, hogy a szarvacskájuk se fog idejében kinőni. Meg vannak átkozva a szerencsétlenek!

– Szeretnéd, ha feloldanám azt az átkot? – kérdezte a Jótündér rozsdás varázspálcája után kotorászva.

– Nem! Nem biztos... azaz... biztos, hogy nem.

Ferdics Béla illusztrációja Csehy Zoltán *Kimaradsz egy körből* című verseskötetében (Anser Kiadó, 2021)